

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Ловеч, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА
Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
 ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА
като разгледа докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Въззивно гражданско дело № 20224300500540 по описа за 2022 година
и за да се произнесе съобрази:

Производство с правно основание чл. 258 и сл. от ГПК

–

Постъпила е въззивна жалба вх.№ 9872/04.11.2022 г. от В. Д. В., чрез особения представител адв.С. Д., срещу решение № 437/19.10.2022 г. по гр.д. № 400/2022 по описа на РС – Ловеч, с което е признато за установено на основание чл.422, вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, по отношение на ответница В. Д. В., ЕГН *****, че дължи на ДИРЕКЦИЯ „СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ“ - Ловеч, възстановяване на следните суми, предмет на Заповед за незабавно изпълнение по чл.417 от ГПК, издадена по ч.гр.д.№ 2249/2021 г. по описа на РС – Ловеч, а именно: 495.80 лв. - главница, 55.92 лв. - мораторна лихва за периода 18.08.2020 г. до 27.09.2021 г. и 9.09 лв. - мораторна лихва за периода 28.09.2021 г. до 02.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.12.2021 г. - датата на подаване на заявлението да изплащане на вземането. С решението В. Д. В. е осъдена на основание чл.78, ал.8, вр.ал.1 от ГПК, да заплати на ДИРЕКЦИЯ

„СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ“ - Ловеч сумата от 100.00 лв. разноси в производство за юрисконсултско възнаграждение, а по сметка на РС – Ловеч сумата от 200.00 лв. – възнаграждение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза.

Счита, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Във въззивната жалба са направени оплаквания, че вещото лице по приетата съдебно-счетоводна експертиза неправилно е определило средномесечния доход на детето в размер на 334.29 лв., като в тази сума е включена и сумата от 50.00 лв., представляваща издръжка за минал период. На следващо място твърди, че експертът неправилно е определил и размера на диференцирания доход за отопление за сезон 2020/2021 г. в размер на 187.50 лв., който е значително занижен. Това заключение е оспорено от нея и счита, че доходът на детето е по-нисък от нормативно определения диференциран доход за отопление за получаване на еднократна помощ.

Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение като неправилно и незаконосъобразно и вместо него постанови друго, с което отхвърли предявения установителен иск като неоснователен и недоказан.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил отговор от ДСП – Ловеч, чрез юрисконсулт Р. В.. **В него излага съображения, че изложените във въззивната жалба оплаквания са неоснователни, като се позовава на заключението на съдебно – икономическата експертиза. Твърди, че при подаване на заявлението-декларация от 28.07.2020 г. за детето Т. В., ответницата не е декларирила доход от бащата – месечна издръжка в размер на 250.00 лв. След получена информация от ДСИ по изп.дело № 24/2017 г. е установено, че детето не отговаря на условията на чл.2, ал.1 от Наредба № РД07-5/16.05.2008 г. и на основание чл.14а, ал.3 от ЗСП е издадена заповед № Д-ОВ-ВС-4/27.09.2021 г. за възстановяване на недобросъвестно получената социална помощ.**

В съдебно заседание въззивницата се явява лично и чрез назначения особен представител адв.С. Д. поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Въззиваемиат ДСП – Ловеч пълномощника юрисконсулт В. моли съда да постанови решение, с което потвърди като правилно и законосъобразно решението на ЛРС.

Ловешкият окръжен съд, след като обсъди основанията за неправилност на обжалвания съдебен акт, които са посочени във въззивната жалба, като взе предвид становището на въззиваемия и събраните доказателства пред първата и пред въззивната инстанция, при спазване разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима.

Подадена е от активно легитимирана страна – ответник в производството пред районния съд и в преклузивния двуседмичен срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК.

Съгласно нормата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания.

Решението на ЛРС е валидно и допустимо. Във въззивната жалба не се съдържат оплаквания за нищожност на обжалваното съдебно решение или за неговата процесуална недопустимост. Възраженията, които са изложени, касаят единствено неговата правилност.

От приложените по делото доказателства се установява, че производството по гр.д. № 400/2022 г. на РС Ловеч е образувано по предявена искова молба от Дирекция „Социално подпомагане“ – Ловеч, представлявана от Р. П. В. – юрисконсулт против В. Д. В. с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, във вр. с чл.415, ал.4 ГПК. В петитума е направено искане съдът да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника В. Д. В., че дължи възстановяване на получени социални помощи и лихви върху тези суми, посочени в Заповед за изпълнение № 1184/03.12.2021 г. на РС – Ловеч, както следва: 495.80 лв. – главница, 55.92 лв. – мораторна лихва за периода 18.08.2020 г. до 27.09.2021 г. и 9.09 лв. – мораторна лихва за периода 28.09.2021 г. до 02.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.12.2021 г. – до изплащане на вземането.

Въззивният състав приема, че предявеният пред районния съд иск е допустим, защото в текстовете на чл. 14а и 14б от Закона за социалното подпомагане/ ЗСП/ производството по възстановяване на недобросъвестно получени средства от социални помощи е уредено като административно

производство. От приложените към исковата молба писмени доказателства и тези в заповедно производство се установява, че такова производство се е развило и е приключило с издаването на Заповед № Д - ОВ – ВС - 4/ 27.09.2021 г. на директора на Дирекция "Социално подпомагане" гр.Ловеч за възстановяване на недобросъвестно получената целева помощ от ответницата за отопление за отоплителен сезон 2020/2021. По делото е представена покана за доброволно изпълнение до длъжника В. Д. В. от 05.11.2021 г., като по делото няма данни задължението да е изпълнено доброволно.

В разпоредбата на чл. 14б, ал. 2 от ЗСП е посочено, че принудителното изпълнение на заповедта по чл. 14а, ал. 3 от ЗСП се осъществява по реда на заповедното производство по чл. 418 от ГПК. От приложеното ч.гр.д. № 2249/2021 г. по описа на РС – Ловеч се установява, че Дирекция "Социално подпомагане" гр.Ловеч е подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК въз основа на влязлата в сила като необжалвана заповед № Д - ОВ – ВС - 4/ 27.09.2021 г. на директора на ДСП - гр.Ловеч.

Производството по делото е приключило с издаването на Заповед № 1184/03.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът В. Д. В. с ЕГН: ***** да заплати на кредитора ДИРЕКЦИЯ "СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ" - ЛОВЕЧ с БУЛСТАТ: 1210150561726 и адрес: гр. Ловеч, ул.“Търговска“ 24, общ. Ловеч, сумата 495.80 лв., представляваща главница, ведно със законна лихва за периода от 03.12.2021 г. до изплащане на вземането, сумата 55.92 лв. мораторна лихва за периода от 18.08.2020 г. до 27.09.2021 г., сумата 9.09 лв. мораторна лихва за период от 28.09.2021 г. до 02.12.2021 г. Въз основа на издадените Заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 27/2022 г. по описа на ДСИ при Районен съд – Ловеч. Поканата за доброволно изпълнение е връчена на В. Д. В. на 26.01.2022 г. В законоустановения едномесечен срок последната е подала възражение по чл.414, ал.1 от ГПК, в което е посочила, че никога не е получавала по 500.00 лв. за дете ежемесечно, защото няма такава присъдена издръжка. С Разпореждане № 333 от 18.02.2022 г. заповедният съд е указал на заявителя за възможността в едномесечен срок от съобщението да предяви иск за установяване на вземането си поради постъпило възражение, като довнесе дължимата държавна такса. Съобщението с указания за възможността за предявяване на установителен иск е получено от ищеца на 23.02.2022 г., а исковата молба е подадена на 07.03.2022 г., т.е. в рамките на едномесечния срок.

По своята правна природа исковото производство по чл. 422 от ГПК е продължение на заповедното производство по чл. 417 и чл. 418 от ГПК, поради което двете производства имат идентично съдържание по предмет, размер на претенцията и страни. С успешното провеждане на исковото

производство заповедта за изпълнение се стабилизира и оспореното вземане се установява със СПН.

Предмет на доказване в исковото производство по чл. 422 от ГПК е установяване съществуването на самото изпълняемо право, въз основа на което е издадена заповедта за изпълнение и което е било предмет на преценка в заповедното производство. В това производство кредиторът трябва да установи и докаже основанието, размера и изискуемостта на вземането си, както и онези факти и обстоятелства, от които произтича вземането му. Длъжникът трябва да установи и докаже направените правоизключващи и правопогасяващи възражения против вземането.

Анализирайки представените пред районния съд и настоящата инстанция писмени доказателства, въззивният състав намира за правилно и законосъобразно обжалваното решение на ЛРС, с което е уважен предявения от Дирекция „Социално подпомагане“ – Ловеч против В. Д. В. иск за установяване, че дължи на ищеца възстановяване на недължимо получената помощ за отопление за отоплителен сезон 2020/2021 г. за сумите, предмет на издадената по ч.гр.д. № 2249/2021 г. по описа на ЛРС заповед за изпълнение по чл.417 ГПК.

Във въззивната жалба от страна на въззивника са направени две възражения. Първото касае твърдение, че вещото лице по допусната от районния съд съдебно-икономическа експертиза неправилно е определило размера на диференцирания доход за отопление за сезон 2020/2021 г. в размер на 187.50 лв., като са направени и доказателствени искания в тази насока. От приетото като доказателство от въззивната инстанция писмо от 22.12.2022 г. на Дирекция „Социално подпомагане“ – Ловеч се установява, че размерът на диференцирания доход за отопление за отоплителен сезон 2020/2021 г. съгласно чл.2, ал.5, т.8 от Наредба № РД07-5/16.05.2008 г. /ДДО/ е равен на базовия доход за отопление /БДО/ х 1.25 или е в размер на 187.50 лв., т.е. посочената и приета от вещото лице Н. Р. сума, която е послужила като основа за направените в заключението изводи. Поради изложените съображения настоящата инстанция намира това възражение за неоснователно и недоказано.

Второто възражение във въззивната жалба се свежда до това, че доходът на детето е по-нисък от нормативно определения диференциран

доход за получаване на еднократна помощ за отопление. В случая между страните не се спори, че по отношение на детето Т. А. В., с ЕГН ***** е взета мярка за закрила и същото с решение на РС – Ловеч № 211/23.08.2021 г. по гр.д. № 1287/2021 г. е настанено по реда на чл.26 от ЗЗДет в семейството на ответницата В. Д. В.. По делото е представено заявление – декларация вх. № 1291/28.07.2020 г. от В. Д. В. до Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. Ловеч за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за детето Т. А. В.. В качеството си на заявител ответницата е декларирила своето семейно положение, както и получаваните за детето доходи през предходните 6 месеца, а именно: еднократни месечни добавки в размер на 40.00 лв. и присъдена издръжка в размер на 80.00 лв. месечно. В раздел XIV и XV ответницата е декларирила, че е информирана, че ще бъде извършена проверка на декларираните обстоятелства по реда на чл.6, ал.2 от ЗСП, както и че е уведомена, че при промяна на условията, при които е отпусната помощта се задължава в едномесечен срок да уведоми ДСП, а при недобросъвестно получени суми, дължи възстановяването ѝ ведно с лихвата, определена за държавните вземания.

Въз основа на посоченото заявление-декларация от ДСП – Ловеч е изготвен социален доклад, в който относно доходите на семейството от предходните 6 месеца е посочено, че същите са общо в размер на 720.00 лв., от които 240.00 лв. – еднократни и месечни помощи, средства и добавки за деца и 480.00 лв. – присъдени издръжки.

Със Заповед № ЗСП/Д-ОВ/1291/10.08.2020 г. на Директора на ДСП – Ловеч, на основание чл.13, ал.2 от Закона за социалното подпомагане, чл.4 и чл.3, ал.3 от Наредба № РД – 07-5/2008 г. и Заповед № РД 01-13 от 07.07.2020 г. на министъра на труда и социалната политика, въз основа на подадена заявление-декларация с вх. № ЗСП/Д-ОВ/1291 от 28.07.2020 г. и изготвения социален доклад, на В. Д. В. е отпусната за детето Т. А. В., ЕГН ***** социална помощ – целева помощ за отопление с електроенергия в размер на 495.80 лв. за отоплителен сезон 2020/2021 г. /от 1 ноември до 31 март/. Сумата е преведена на 18.08.2020 г. по банковата сметка на законния представител на детето В. Д. В..

След извършена проверка на основание заповед № 1101-РД01-0089/10.09.2021 г. за установяване на недобросъвестно получена социална

помощ и Констативен протокол за извършена проверка на 16.09.2021 г., Директорът на ДСП – Ловеч е издал Заповед за възстановяване на недобросъвестно получена социална помощ № Д_ОВ4 ВС-4/27.09.2021 г., с която на основание чл.14а, ал.3 от Закона за социално подпомагане е наредил ответницата В. Д. В. да възстанови неправомерно получените социални помощи по заявление – декларация с вх.№ ЗСП/ДОВ/1291/28.07.2020 г. и Заповед З ЗСП/Д-ОВ/1291/ 10.08.2020 г. на Директора на ДСП Ловеч за отпускане на социални помощи за лицето Т. А. В. в размер на 495.80лв. В мотивите на същата е посочено, че отпуснатата целева помощ за отопление по Наредба № РД 07-5/16.05.2008 г. на детето Т. А. В., настанено по реда на чл.26 от ЗЗД в семейството на В. Д. В. и Т. В. В., е получена недобросъвестно, поради недекларирани доходи от изплатена през м.06.2020 г. дължима издръжка в размер на 500 лв. Отбелязано е, че това обстоятелство е необходимо условие за отпускане на социални помощи съгласно чл.12, ал.2, т.1 от ЗСП с оглед установяване на финансовия статус на детето и преценка отговаря ли на условията на чл.2, ал.1 от Наредба РД07-5/16.05.2008 г. на МТСП за получаване на целева помощ за отопление. Недобросъвестно получената помощ в размер на 495.80 лв. следва да бъде възстановена ведно със законната лихва в размер на 55.92 лв. или общо 551.72 лв. Недобросъвестно получената социална помощ следва да се възстанови в пълен размер, ведно със законоустановената лихва, дължима от датата на възстановяването ѝ. Въпреки изпратената покана за доброволно изпълнение, ответницата не е възстановила доброволно получената целева помощ в определения 7-дневен срок.

От приложеното по делото удостоверение изх. № 3935/12.04.2022 г. на ДСИ при РС – Ловеч по изп.дело № 24/2017 г. се установява, че за периода от 01.01.2020 г. до 31.07.2020 г. за детето Т. А. В. са платени на законния представител В. Д. В. от А. Т. В. месечна издръжка в размер на 200.00 лв. месечно и 50.00 лв. издръжка за минало време на 27.02.2020 г., 31.03.2020 г., 21.04.2020 г., 02.06.2020 г., 29.06.2020 г. и 27.07.2020 г., а от Община – Ловеч по реда на Наредбата за определяне на реда за изплащане от държавата на присъдена издръжка за Ц. Д. Т. по 80.00 лв. за месеците януари, февруари, март, април, май, юни и юли 2020 год.

При тези данни настоящата инстанция споделя изцяло направения от районния съд извод, че към датата на подаване на заявлението -декларация вх.

№ 1291/28.07.2020 г., въззивницата не е отговаряла на изискванията на чл.2, ал.1, т.4 и 5 от Наредба №РД-07-5/2008 г. за отпускане на целева помощ за отопление поради недекларирани от нея доходи от получени суми за издръжка за детето Т. А. В.. Съгласно чл.2, ал.1 от Наредба № РД-07-5/2008 г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /Доп.бр.51 от 2019 г., в сила от 28.06.2018 г./ право на целева помощ за отопление имат лицата и семействата, чийто средномесечен доход за предходните 6 месеца преди месеца на подаване на заявлението-декларация е по-нисък или равен на диференцирания доход за отопление и отговарят на условията по чл.10 и 11 от Правилника за прилагане на Закона за социалното подпомагане. В разпоредбата на чл.2, ал.4 от цитираната Наредба е указан и механизма за неговото изчисляване. Съгласно този текст основа за определяне на диференцирания доход за отопление е базовият доход за отопление, като съгласно чл.2, ал.5, т.8 от Наредбата за дете от 0 – до 18- годишна възраст, настанено в семейство на роднини или близки или в приемно семейство по реда на чл.26 от Закона за закрила на детето, диференцираният доход за отопление се определя на 1,25 от БДО. В случая от приетото заключение на съдебно-икономическата експертиза, което е изготвено след проверка на всички представени по делото писмени доказателства се установява, че средномесечният доход на детето Т. В. за периода от 01.01.2020 г. до 31.07.2020 г. е в размер на 334.29 лв., а за периода от 01.01.2020 г. до 30.06.2020 г. – 328.33 лв., т.е. и при двата варианта надвишава размера на диференцирания доход за отопление за сезон 2020/2021 г., който е в размер на 187.50 лв. С оглед на изложеното въззивната инстанция намира за неоснователно и това възражение, което води до извод за основателност на предявения по реда на чл.422 от ГПК установителен иск.

Поради изложените съображения и съвпадане на изводите на двете инстанции, обжалваното решение № 437/19.10.2022 г., постановено по гр.д. № 400/2022 по описа на РС – Ловеч, като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Съдът не присъжда разноски за въззивната инстанция, тъй като от процесуалните представители на страните не е направено такова искане.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ.

П Е Ш И Т.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно решение № 437/19.10.2022 г. по гр.д. № 400/2022 по описа на РС – Ловеч.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____